

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ДЗ «ПІВДЕННОУКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ПЕДАГОГІЧНИЙ
УНІВЕРСИТЕТ
імені К. Д. УШИНСЬКОГО»**

**МУЗИЧНА ТА ХОРЕОГРАФІЧНА ОСВІТА
В КОНТЕКСТІ КУЛЬТУРНОГО
РОЗВИТКУ СУСПІЛЬСТВА**

**Матеріали і тези VIII Міжнародної конференції
молодих учених та студентів
(14-15 жовтня 2022 р.)**

1 том

ОДЕСА 2022

художнього рівня. Створювались та створюються і плідно розвиваються професійні хореографічні колективи. Тенденції розвитку танцювального мистецтва сьогодення базуються на осмисленні позитивного досвіду хореографічного мистецтва періоду другої половини ХХ ст., адаптованого в нинішніх соціокультурних умовах та розширення його зображально - виражальної палітри сучасними танцювальними формами та стилями, що дає підстави для його успішного подальшого розвитку.

Аматорське хореографічне мистецтво в умовах сьогодення активно функціонує в діяльності різновікових танцювальних гуртків, студій, ансамблів, об'єднань. Важливою умовою успішності їх творчої роботи є насамперед збереження та популяризація кращих традицій хореографічного аматорства, сформованих на попередніх етапах його розвитку.

Література

1. Антипова І.М. Танцювальний гурток у клубі: посіб. 2-ге вид., випр. і доп. К.:Мистецтво, 1972. 143 с.
2. Бакланова Т. И. Самодеятельное художественное творчество в СССР: учеб. Пособие. М.:МТИК, 1986. 79 с.
3. Благова Т.О. Етапи розвитку сучасної хореографічної художньої, самодіяльності в Україні. *Наук, часопис Націон. пед. університету імені М.П. Драгоманова*. 2020. Серія 14. Теорія і методика мистецької освіти: зб. наук, праць, 14(19). К.: НПУ. С.181-186.
4. Самодеятельное художественное творчество в СССР: Т.2, кн.3: Очерки истории. Конец 1950-х - начало 1990-х годов.: в 2т., 3 кн. /[ред. Л. П. Солнцева]. - СПб.: Дмитрий Буланин, 1999. 469 с.
5. Холов Т. Аматорське хореографічне мистецтво, як джерело збереження національних традицій. Сучасне хореографічне мистецтво: підґрунтя, тенденції, перспективи розвитку: навч.-методич. посіб. / упоряд. О. Плахотнюк. Львів: ЛНУ імені Івана Франка кафедра режисури та хореографії, 2020. Ч. III. 134 с.

Ксенія КОРОТКЕВИЧ

*Національний педагогічний університет імені М.П. Драгоманова
м. Київ, Україна*

САМОРЕФЛЕКСІЯ ЯК СКЛАДОВА НАВЧАЛЬНОЇ САМООРГАНІЗАЦІЇ СТУДЕНТІВ-ХОРЕОГРАФІВ

Успішне формування вмінь навчальної самоорганізації майбутніх викладачів хореографічних дисциплін залежить, зокрема від спрямованості

уваги студентів до власного внутрішнього світу і змісту своєї діяльності та адекватної оцінки їх якості та результативності.

Психологи та представники педагогічної думки (Д. Локк, Д. Колб, К. Арджирс, В. Беспалько, Ю. Курик, О. Пархоменко, О. Тесленков, В. Чуба, Яо Пейчань та ін.) зазначають, що використання саморефлексії у навчальній діяльності дозволяє майбутнім фахівцям вийти на більш високий рівень особистісного та професійного розвитку.

Саморефлексією називають здатність особистості автономно концентруватися на власних відчуттях, переживаннях і думках з метою пошуку подальших, більш ефективних дій, а також саморозвитку і поглиблення індивідуального досвіду. Саморефлексія допомагає «самостійно аналізувати і вносити необхідні корективи в навчально-виховний процес, неперервно, за будь-яких обставин, здійснювати заходи щодо вдосконалення своєї діяльності. Це дозволяє вийти на новий рівень самоорганізації – в режимі неперервного педагогічного вдосконалення та пошуку» [3].

Складовими саморефлексії виступають процеси самоспостереження, самоаналізу, самооцінки і самокорекції, які мають одну психологічну основу: вибудовуються шляхом встановлення причинно-наслідкового зв'язку в психічних процесах самозаглиблення та отримання знань про самого себе, свою діяльність. Для майбутніх педагогів-хореографів це може сприяти усвідомленню власних актуальних професійних і художньо-творчих цілей, виявленню освітніх пріоритетів, формуванню системи критеріїв оцінки власного досвіду.

Саморефлексія, як компонент навчальної самоорганізації майбутнього викладача хореографії, спрямована на особистісний аналіз власного науково-методичного та художньо-практичного досвіду та розвиток здатності самостійно і ефективно: вивчати та виправляти власні помилки; адекватно сприймати, контролювати та оцінювати почуття, тілесні відчуття, емоції та дії; навчитися приймати правильні рішення; бачити шляхи розкриття власного виконавського і педагогічного потенціалу.

Організаційно-методичні засади розвитку вмінь саморефлексії та самоорганізації у процесі професійної підготовки студентів-хореографів базуються на активізації їх самостійної діяльності та можуть включати спецкурси професійної спрямованості «Вступ до спеціальності», «Основи педагогіки хореографічного мистецтва», «Професійна акмеологія» та ін.; «Круглі столи» за визначеною тематикою; бесіди та обговорення актуальних питань хореографічної підготовки; творчі зустрічі з відомими виконавцями, педагогами-новаторами, методистами; вивчення інноваційних методик (тайм-менеджмент, кейс-методи, проєктивні методи, автофокус, самомотивації та

самоконцентрації тощо) та передового педагогічного досвіду, психологічні тренінги тощо.

Література

1. Лиля М. М. Є. О. Мілерян – родоначальник професійної психологічної діагностики // *Молодий вчений*. № 9.1 (36.1), вересень. 2016. С. 106-110.
2. Мирончук Н. М. Самоорганізація професійної діяльності як основа професійного зростання викладача вищого навчального закладу // *Проблеми освіти: збірник наукових праць. Спецвипуск*. Вінниця- Київ, 2015. С. 69-73.
3. Самодіагностика педагогічної діяльності. Електронний ресурс. URL: <https://helpiks.org> (дата звернення 23. 09. 2022).

Яна БЛОКОНЬ

*Вінницький державний педагогічний університет
імені Михайла Коцюбинського
м.Вінниця, Україна*

Науковий керівник І. Барановська

кандидат педагогічних наук, доцент

*Вінницький державний педагогічний університет
імені Михайла Коцюбинського*

ДІЯЛЬНІСТЬ ТЕАТРАЛЬНОЇ ЛАБОРАТОРІЇ ВІННИЦЬКОГО ТЕАТРУ ОПЕРИ ТА БАЛЕТУ (1928-1940)

Театр є великою цінністю для суспільства. Цей вид мистецтва виконує важливу виховну функцію шляхом формування морально-культурного світосприйняття особистості, що є особливо важливим у будь-який період існування людства. Перлиною Поділля є сьогодні Вінницький академічний музично-драматичний театр імені М. Садовського. Питання історії Вінницького театру досліджували у своїх публікаціях Л. І. Семенко, О. В. Логінов, С. Г. Царенко, Л. М. Денисова, П. С. Григорчук.

На початку 1928 р. справи міського театру Вінниці були поганими. Російська драма залишила борги у сумі 3500 крб, а підготовка до гастролей кийвської опери, як і зимового сезону загалом, була визнана «незадовільною». В одній з довідок про стан культосвітньої роботи у Вінницькій окрузі зазначалося, що театр заборгував майже 16 тисяч карбованців і джерел для прибутку і покриття боргу немає. Натомість у приміщенні театру ім. Леніна відбувалися урочисті збори, конференції тощо. Між засіданнями аматори та червоноармійці показували агітаційні сценки та постановки «живгазети». [1, с. 274].